

også, at procentvis flere af disse kroner kommer dem til gode, som det var hensigten at hjælpe.

Jeg skal ikke stå og remse en masse projekter op, men jeg vil da lige nævne dem, der har været fremme i rapporterne og senere i aviserne: Vindmøller, vi har sat op, der aldrig kommer til at lave strøm, cementfabrikker, vi har opført, der aldrig kommer til at lave cement, og jeg kunne blive ved og blive ved, traktorer, der, så snart de kører tør for dieselolie, aldrig kommer i gang igen, osv. Jeg håber da i hvert fald, at man har lært noget af de fejltag, og det er vel egentlig også derfor, at der er oprettet et nyt system.

Miljø- og Planlægningsudvalget var i Malaysia og Thailand, og som hr. Bent Hindrup Andersen siger, er vi nødt til at tage det sure med det søde, og jeg var også med dernede. Det var første gang, at jeg var med nede og se, hvor vi bruger pengene, og det er så et andet projekt, kan vi sige. Der er jo ingen tvivl om, at de to lande, Malaysia og Thailand, ikke er fattige lande. Det er der heller ingen der påstår at de er. Når man ser deres bilpark, deres boligbyggeri og deres vejbyggeri, så kunne man rent faktisk godt få den tanke, at det var dem, der skulle hjælpe os. De bygger boliger, der siger sparto til det, vi gør herhjemme, de kører i biler, der siger sparto til, hvad alle vi almindelige borgere kører i. Ikke engang vores ministerbiler kan hamle op med mange af dem, der kører dernede. Det er selvfølgelig også derfor, at vi ikke kalder det ulandsbistand, det, vi sender til disse områder, men miljøbistand.

I Malaysia er det, vi særlig skal prøve at lære dem lidt om, bæredygtig skovdrift i deres olieplantager og det med, at de ikke skal rydde hele skoven. Så kan man så selvfølgelig diskutere, om vi er det rette land til at komme og give dem gode råd og vejledning, for hvad har vi her i Danmark af såkaldt bæredygtige skove?

I Thailand er det, vi skulle prøve at hjælpe dem med, vel, at deres vækst er eksplosiv. De har ikke rigtig nået at følge med med kloakering osv. i boligområder og i industriområder. Det er helt i orden, vi kan måske komme med råd og vejledning. Om ikke andet kan vi i hvert fald fortælle dem, hvad vi har gjort forkert, så de måske kunne springe over den proces.

Men også her vil jeg stille spørgsmålet, om vi nu er så gode, at alt kan kopieres. Hvis man ser på dagsordenen for i dag, så har vi en forespørgsel, der hedder F 32, om landbrug. Det kunne godt tyde på, at der er en masse her i Danmark og også her i Folketinget, der egentlig

ikke rigtig mener, at det, vi gør, er det helt rigtige, og så kan man måske undres over, at vi tager ud som missionærer i udlandet og udbreder vores viden.

Det, jeg også synes skal med ind, og som andre heller ikke turde sige, men som alle herinde i lokalet ved, også de embedsmænd, der sidder i logen, er jo, at når man er f.eks. i Thailand og Malaysia, harmer det mig og også andre – andre tør bare ikke sige det – at se de kolossale kolosser, FN-organisationerne stiller op. Det er jo paladser, embedsmændene med forgyldte fjer får enorme summer i løn, oftest skattefri, og der er et kolossalt energiressourcespild, bilerne går i tomgang, aircondition over hele paladset. Det er altså ikke nemt at gå ud som farisæere i området og prøve at lære dem besparelser, bæredygtighed og ressourcenyttelse, når de, der kommer og vil vejlede, ødsler i den grad. Nu har jeg ikke været i så mange lande, men i hvert fald så vi eksempler, som helt klart harmede mig.

Jeg må nok vurdere, hvis vi skal vælge mellem et projekt som Danida og DANCED – vi skal jo ikke direkte vælge, men vi kan prøve at sammenligne dem lidt – at det, der hedder DANCED, altså miljøbistanden, er at foretrække. For mig at se – også efter det, vi så dernede – er det i meget, meget høj grad en slags hjælp til selvhjælp, altså det, at vi prøver at give dem en viden og noget teknisk bistand, og så må de altså selv betale projekterne, for de har jo rent faktisk pengene til at udføre arbejdet.

Så kunne det også tænkes, og det har en del været inde på, at det er danske virksomheder, der kan sælge produkterne, og dermed så går tingene jo i ring i en slags bæredygtighed. Vi giver lidt ud, får noget tilbage og kan så give igen. Hele Danmark og hele kloden er jo én stor bytte-ring, og det er egentlig også den eneste måde, vi kan overleve på.

Fremskridtspartiets politik er altså som sagt, at katastrofehjælp skal staten, det offentlige, tage sig af, mens humanitær hjælp er privat, og det her med miljøbistand, som er ret nyt, ser vi nogenlunde positivt på, i det omfang det er en slags hjælp til selvhjælp, for den globus, vi bor på, skulle jo gerne overleve også de næste generationer.

Bent Hindrup Andersen (EL):

I Enhedslisten ønsker vi, at miljøstøtten fortrinsvis skal gives til de fattigste lande i verden, og efter vores opfattelse er det især Afrika, der skal prioriteres højt.